

Skarga wniesiona w dniu 8 marca 2012 r. — Bode Chemie przeciwko OHIM — Laros (sterilina)

(Sprawa T-114/12)

(2012/C 165/36)

Język skargi: francuski

Strony

Strona skarżąca: Bode Chemie GmbH (Hamburg, Niemcy) (przedstawiciel: N. Aicher, Rechtsanwältin)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Laros Srl (Cremona, Włochy)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 16 stycznia 2012 r. w sprawie R 2423/2010-4; oraz
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania, w tym kosztami postępowania odwoławczego przed OHIM.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Laros Srl

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: graficzny znak towarowy w kolorach białym i czerwonym, zawierający elementy słowne „sterilina”, dla towarów należących do klas 3 i 5 — zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 8120032.

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: strona skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: wspólnotowy znak towarowy „STERILLIUM” zarejestrowany pod nr. 221168 dla towarów należących do klasy 5; graficzny wspólnotowy znak towarowy w kolorach niebieskim i białym „BODE Sterillium” zarejestrowany pod nr. 6262257 dla produktów należących do klasy 5.

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: oddalenie sprzeciwu w całości

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 w zakresie, w jakim, przeciwnie do opinii Izby

Odwoławczej, całościowa ocena mających znaczenie kryteriów identyczności lub podobieństwa towarów, podobieństwa oznaczeń oraz charakteru odróżniającego znaku towarowego, na który powołano się w sprzeciwie, doprowadziła do stwierdzenia istnienia prawdopodobieństwa wprowadzenia odbiorców w błąd.

Skarga wniesiona w dniu 5 marca 2012 r. — USFSPEI i Loescher przeciwko Radzie

(Sprawa T-119/12)

(2012/C 165/37)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Union syndicale fédérale des services publics européens et internationaux (USFSPEI) (Bruksela, Belgia) i Bernd Loescher (Rhode-Saint-Genèse, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci A. Coolen, J.-N. Louis, É. Marchal i D. Abreu Caldas)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Skarżący wnoszą do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji (2011/866/UE) Rady z dnia 19 grudnia 2011 r. w sprawie wniosku Komisji dotyczącego rozporządzenia Rady dostosowującego ze skutkiem od dnia 1 lipca 2011 r. wynagrodzenia i emerytury urzędników i innych pracowników Unii Europejskiej, a także współczynniki korygujące stosowane w odniesieniu do wynagrodzeń i emerytur;
- zasądzenie od Rady na rzecz skarżącego B. Loeschera oraz pozostałych urzędników i pracowników Unii Europejskiej zaległych kwot wynagrodzenia, emerytur i rent, przysługujących im od dnia 1 lipca 2011 r., wraz z odsetkami za zwłokę naliczanymi od chwili upływu terminu płatności zaległych kwot według stóp procentowych ustalonych przez EBC dla podstawowych operacji refinansowych powiększonej o dwa punkty;
- zasądzenie od Rady na rzecz USF i skarżącego symbolicznego euro tytułem zadośćuczynienia za krzywdę wyrządzoną przez niezgodne prawem działanie administracji polegające na przyjęciu decyzji (2011/866/UE) Rady z dnia 19 grudnia 2011 r.;
- obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnoszą następujące zarzuty:

- po pierwsze, naruszenia art. 64 — 65a regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej, art. 1 i 3 załącznika XI do regulaminu pracowniczego, zasad lojalnej współpracy i spójności wynikających z art. 4 ust. 3 TUE oraz zasady uzasadnionych oczekiwań i obowiązku wyrażonego w premii *patere legem quam ipse fecisti*,
- po drugie, naruszenia decyzji Rady z dnia 23 czerwca 1981 r. w sprawie ustanowienia procedury trójstronnego porozumienia, ze względu na to, że nie zapewniono, by przedstawiciele państw członkowskich zapoznali się skutecznie ze stanowiskami personelu i organów administracji przez przyjęciem spornej decyzji.

Skarga wniesiona w dniu 9 marca 2012 r. — Shahid Beheshti University przeciwko Radzie

(Sprawa T-120/12)

(2012/C 165/38)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Shahid Beheshti University (Teheran, Iran) (przedstawiciel: adwokat J.M. Thouvenin)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2011/299/WPZiB z dnia 23 maja 2011 r. w zakresie, w jakim dotyczy strony skarżącej, oraz
- stwierdzenie, że decyzja 2010/413/WPZiB z dnia 26 lipca 2010 r. nie znajduje wobec strony skarżącej zastosowania na podstawie art. 277 TFUE, oraz
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 503/2011 z dnia 23 maja 2011 r. wprowadzającego w życie rozporządzenie (UE) nr 961/2010 w zakresie, w jakim dotyczy strony skarżącej, oraz
- stwierdzenie, że rozporządzenie (UE) nr 961/2010 nie znajduje wobec strony skarżącej zastosowania na podstawie art. 277 TFUE, oraz
- stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2011/783/WPZiB z dnia 1 grudnia 2011 r. w zakresie, w jakim dotyczy strony skarżącej, oraz
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1245/2011 z dnia 1 grudnia 2011 r. w zakresie, w jakim dotyczy strony skarżącej, oraz

— stwierdzenie nieważności decyzji zawartej w piśmie Rady skierowanym do skarżącej w dniu 5 grudnia 2011 r. oraz

— obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący braku podstawy prawnej decyzji 2010/413/WPZiB, która stanowiła podstawę prawną decyzji 2011/299/WPZiB, jak również dotyczący naruszenia traktatów i prawa międzynarodowego. Decyzję 2010/413/WPZiB należałoby tym samym uznać za nieznaną do zastosowania wobec strony skarżącej.
- 2) Zarzut drugi dotyczący braku podstawy prawnej rozporządzenia nr 961/2010, które stanowiło podstawę prawną rozporządzenia wykonawczego nr 503/2011. Strona skarżąca utrzymuje, że art. 215 TFUE nie może stanowić podstawy prawnej rozporządzenia nr 961/2010, ponieważ decyzja 2010/413/WPZiB, której wprowadzenie w życie do porządku prawnego Unii miałyby być celem tego rozporządzenia, nie została wydana zgodnie z rozdziałem 2 tytułu V TUE. Rozporządzenie nr 961/2010 należałoby tym samym uznać za nieznaną do zastosowania wobec strony skarżącej.
- 3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 215 TFUE podczas postępowania w sprawie wpisania strony skarżącej do załącznika VIII rozporządzenia nr 961/2010 przez rozporządzenie wykonawcze nr 503/2011.
- 4) Zarzut czwarty dotyczący naruszenia, w drodze decyzji 2011/299/WPZiB i rozporządzenia wykonawczego nr 503/2011, prawa do obrony, zasady dobrej administracji i prawa do skutecznej ochrony sądowej, ponieważ Rada nie przestrzegała prawa do bycia wysłuchanym, obowiązku doręczenia i obowiązku przedstawienia wystarczającego uzasadnienia.
- 5) Zarzut piąty dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności.
- 6) Zarzut szósty dotyczący naruszenia prawa do poszanowania własności.
- 7) Zarzut siódmy dotyczący okoliczności, że wpisanie strony skarżącej do wykazu podmiotów podlegających sankcjom wynikało z błędu co do stanu faktycznego, ponieważ strona skarżąca posiadająca — jako uniwersytet publiczny — osobowość prawną bez reprezentacji ze strony ministerstwa obrony i bez wsparcia logistycznego sił zbrojnych w jej organach zarządczych, nie jest w posiadaniu tego ministerstwa, ani nie jest przez niego kontrolowana, ani nie jest zaangażowana w badania naukowe nad bronią nuklearną.